

РЕШЕНИЕ

№ 946

гр. София, 17.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 19.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Добромир Андреев

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **4944** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу Ревизионен акт №Р-22220419000074-091-001/17.01.2020 г., поправен с Ревизионен акт за поправка на Ревизионен акт /Р./ №П-22220420016188-003-001/28.01.2020 г. издадени от М. Й. С. – орган, възложил ревизията и Е. М. Н. – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 557 от 06.04.2020 г. на директора на Дирекция ”Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при Централно управление на Националната агенция за приходите – С..

Жалбоподателят твърди, че РА е необоснован и издаден в нарушение на материалния закон. Сочи, че в хода на ревизионното производство са представени доказателства, които да обосноват реалността на получените доставки. Моли оспорваният Ревизионен акт да бъде отменен. Претендира направените по делото разноски.

Ответникът – директора на Дирекция ”Обжалване и данъчно-осигурителна практика”, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, Трето отделение, 17 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Ревизионното производство е образувано с издаването на Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-2222041900074-020-001/04.01.2019 г., връчена на електронен адрес

на 16.01.2019 г. за определяне на задълженията по ЗДДС за отделните данъчни периоди от 01.07.2015 г. до 31.07.2018 г. и по ЗКПО за периодите от 01.01.2016 г. до 31.12.2017 г. Заповедта е издадена от компетентен орган по приходите от Р. Р. Б., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., в качеството ѝ на заместник на М. Й. С., съгласно Заповед №РД-84-2200-1320/06.12.2018 г. на Директора на ТД на НАП С., издадена по предложение изх. № 841-340/06.12.2018 г. от директора на Дирекция Контрол“, при ТД на НАП С.. Директорът на ТД на НАП е овластен да упражнява правомощия на орган по назначаването съгласно представена по делото Заповед № ЗЦУ-807/08.07.2015 г. на Изпълнителния Директор на НАП, с която в т. 5 изрично е посочено, че при отсъствие на титуляр на длъжност, заета от държавен служител, директорите на ТД на НАП определят служител, който да изпълнява задълженията му при условията на чл. 84 от ЗДСл. Въз основа на изложеното съдът приема, че органът по приходите Р. Р. Б. е разполагала с правомощия да възложи процесната ревизия в качеството ѝ на заместник на М. Й. С.. Срокът, в който следва да се завърши ревизията е определен на три месеца, считано от датата на връчване на ЗВР на 16.01.2019 г. По реда на чл. 113, ал. 3 от ДОПК със Заповед за изменение на ЗВР № Р-22220419000074-020-002/05.04.2019 г., издадена от М. Й. С., срокът за завършването на ревизията е продължен до 14.06.2019 г. Посочените лица са упълномощени да изпълняват функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С..

На 24.10.2019 г., след срока по чл. 117, ал. 1 ДОПК, е издаден Ревизионен доклад № Р-22220419000074-092-001. Ревизионният доклад има съдържанието, предвидено в чл. 117, ал. 2 и ал. 3 ДОПК.

Констатираното от съда, издаване на РД след изтичането на срока по чл. 117, ал. 1 ДОПК представлява несъществено процесуално нарушение, което не би могло да доведе до издаването на различен по съдържание РА и не влияят на законосъобразността на издадения такъв. Ето защо те не могат да бъдат самостоятелно основание за неговата отмяна.

Съдът констатира, че РД е подписан само от едно от двете лица определени със ЗВР да извършат спорната ревизия. Съгласно Тълкувателно решение № 5 от 22.06.2015 г. по тълк. д. № 4/2014 г., ОСС на ВАС, не е налице нищожност на ревизионния акт, ако в ревизионния доклад, който е неразделна част от него, не е спазено изискването на чл. 117, ал. 2, т. 10 ДОПК за полагане на подписи от всички органи по приходите, които са го съставили. Ревизионният доклад е процесуална предпоставка за издаването на ревизионния акт, а при липса на процесуална предпоставка е налице неспазване на процесуалните разпоредби по смисъла на чл. 160, ал. 2 ДОПК, но не и толкова тежък порок, който да обуслови извод за нищожност на РА. Следователно съдът приема и като се позовава на разясненията в посоченото тълкувателно решение, че РА не е нищожен, поради обстоятелството, че РД не е бил подписан от Н. М..

В срока по чл. 117, ал. 5 ДОПК е подадено писмено възражение срещу констатациите в РД, но същото е прието за неоснователно. Във връзка с навените от страна на жалбоподателя възражения следва да се посочи, че в него не се съдържат оплаквания, че доказателствата, приложения към РД не са били връчени на ревизираното лице, такова възражение не е направено и по време на самото връчване, поради което остава недоказано твърдението за нарушение на чл.117, ал.3 и ал.4 от ДОПК. Освен това жалбоподателят е имал възможност да се запознае със всички приложения към

ревизионната преписка доказателства в хода на съдебното производство и да вземе становище по тях, с оглед защитата си по делото.

Ревизионното производство завършва с РА №Р-22220419000074-091-001/ 17.01.2020 г., поправен с Р. №П-22220420016188-003-001/28.01.2020 г., издадени от М. Й. С., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и Е. М. Н., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията.

С процения РА на дружеството са установени задължения по ЗДДС и ЗКПО в общ размер на 30 376,62 лв. и лихви в размер на 9 354,92 лв., при деклариран от задълженото лице общ резултат на ревизираните периоди ДДС и КД за внасяне в размер на 29 650,01 лв. Корекцията на декларираните резултати за периодите се дължи на доначислен данък в размер на 2 380,29 лв. за данъчен период м. 12.2017 г. на основание чл. 79, ал. 1 от ЗДДС; непризнато право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 22 226,20 лв. за данъчни периоди от м. 07.2015 г. до м. 09.2015г., м. 11.2015 г., м. 04.2016 г., м. 07.2016 г. и от м. 04.2018 г. до м. 07.2018 г. по фактури, издадени от [фирма] [фирма], [фирма], [фирма] [фирма], [фирма] и [фирма] и доначислен корпоративен данък в общ размер на 5 770,13 лв., вследствие на увеличен финансов резултат на основание чл. 26, т. 2 и чл. 28, ал. 2 от ЗКПО за финансовите 2016 г. и 2017г., по фактури, издадени от: [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. В частта касаеща установените задължения по ЗДДС за данъчен период м. 08.2016 г. не е коригиран декларираният от лицето резултат за периода, но поради извършена корекция от предходния период се измества процедурата по приспадане, в резултат на което са определени задължения за внасяне в размер на 95,36 лв. главница и 32,32 лв. лихви. Същото се отнася и за данъчен период м. 01.2018 г., за който са определени задължения за внасяне в размер на 38,80лв. и лихви в размер на 7,55 лв.

Срещу РА е подадена жалба по административен ред с вх. №53-03-430/31.01.2020 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №23-22-217/06.02.2020 г. по регистъра на дирекция „ОДОП“ С..

С Решение № 557/06.04.2020 г. на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С. споеният РА е потвърден. Същото е връчено на жалбоподателя на 08.04.2020 г. Решението е издадено от Е. С. П. – заместник директор на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С., оправомощена съгласно Заповед №930/20.11.2017г. на изпълнителния директор на НАП.

Извършените процесуални действия и събраните в хода на производството доказателства са подробно описани в РД и РА и не следва да бъдат преповтаряни в настоящето решение. В хода на ревизионното производство от фактическа страна е установено, че през ревизираният период основна дейност на [фирма] е търговия в магазин за хранителни стоки и извършване на строително-монтажни дейности.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на ревизираното лице са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице. На основание чл. 45 ал. 2 от ДОПК са извършени насрещни проверки на доставчиците [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], като резултатите от проверките са отразени в протоколи за извършени насрещни проверки.

По отношение на доставчиците са извършени служебни проверки в информационната система на НАП. Установено е, че посочените дружества доставчици са deregистрирани по ЗДДС лица, във връзка с извършени от тях данъчни нарушения,

както и че от всички дружества не са публикувани годишни финансови отчети. Констатирано е също, че доставчиците имат и задължения в големи размери, вкл. и по РА. Същите, с изключение на [фирма] са разполагали с назначени лица по трудови правоотношения за отделни данъчни периоди, като за работниците обаче не са внесени дължимите данъци и здравноосигурителни вноски.

Ревизиращите са направили анализ на представените доказателства и резултатите от извършените в хода на ревизионното производство проверки, като са обосנוвали заключение, че на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 68, ал. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 6, чл. 9 ЗДДС на дружеството следва да бъде отказано претендираното право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 22 226,20 лв. по издадените от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] фактури, тъй като не удостоверяват реални доставки.

Поради това, че не са извършени реално доставките по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], е увеличен финансовият резултат на основание чл. 26, т. 2 за 2016 г. и 2017 г.

Допълнително, поради неспазване на изискванията за бракуване на стоки е извършена корекция по ЗДДС в данъчен период м. 12.2017 г., като е доначислен данък на основание чл.79, ал.1 от ЗДДС, като е извършена корекция и по ЗКПО, чрез увеличаване на финансовия резултат за 2017 г. на основание чл.28, ал. 2 от ЗКПО.

От правна страна:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, от лице, имащо правен интерес, срещу подлежащ на обжалване административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на чл. 156, ал. 2 ДОПК.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Настоящият съдебен състав намира, че атакуваният РА №Р-22220419000074-091-001/17.01.2020 г., поправен с Ревизионен акт за поправка на Ревизионен акт /Р./ №П-22220420016188-003-001/28.01.2020 г., са издадени от компетентен орган по смисъла на чл. 119, ал. 2 ДОПК. Оспореният РА е издаден в предвидената форма, съгласно чл. 120 ДОПК, включително разпоредителната част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, РД е неразделна част от РА и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА.

Приобщени са разпечатки от електронни документи, които представляват възпроизведени на хартиен носител електронни документи по смисъла на чл. 3, ал. 1 от Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги (загл. изм. ДВ бр. 85/2017 година), които материализират електронно изявление, подписано при условията на чл. 13 от същия закон. От електронните документи и удостоверяванията към всеки от тях съдът констатира, че разпечатаните документи са идентични с представените в електронна форма и са подписани с квалифициран електронен подпис от лицата, посочени като техни автори. Законът придава значение на подписан документ само на този електронен документ, към който е добавен квалифициран електронен подпис. Когато посочените предпоставки са налице, създаден е подписан електронен документ. Неговата доказателствена сила е такава,

каквато законът признава на подписания писмен документ.

В частта по ЗДДС:

1. С РА е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 4 000,00 лв. по фактури №210...2/18.04.2018 г., №210... 4/20.04.2018 г., №210... 6/23.04.2018г. и №210... 15/27.04.2018 г. с предмет „строително-монтажни работи съгласно акт обр. 19-обект Метростанция „К. село“, издадени от [фирма].

За реалността на процесните доставки от жалбоподателят са представени следните доказателства:

С Договор за СМР 01.04.2018 г. на [фирма] е възложено извършването на СМР на обект Метростанция „К. село“. Съгласно чл. 3 от договора стойността т.е единичните цени на услугата и начина на разплащане, предмет на договора е 20 000 лв., без ДДС. В същият е предвидено, че СМР се доказват с протокол Акт образец 19, изготвен от изпълнителя и одобрен от възложителя.

За доказване изпълнението на СМР са съставени 4 бр. протоколи обр. Акт 19 за установяване на завършването на СМР, в които са посочени обектът, вида, количеството, единична и обща стойност на СМР.

2. С РА е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 1 848,00. по фактура № 1293/30.11.2015 г. с предмет „извършена строителна услуга“, издадена от [фирма].

За реалността на тази доставка от жалбоподателят са представени единствено спорната фактура и Протокол/Акт обр. 19 за извършени СМР от 30.11.2015 г. Съгласно същия е извършено изливане на стоманобетони елементи – 231 м3, с посочени единична и обща цена.

3. С РА е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 2 799,00 лв. по фактури № 170/10.07.2015 г. и № 173/29.07.2015 г. с предмет „извършена строителна услуга“ и „лепила за шпакловка – 250 бр., цимент – 550 бр. и ръкавици – 1 000 бр.“, издадени от [фирма].

За реалността на тази доставка от жалбоподателят са представени единствено спорните фактури и Протокол/Акт обр. 19 за извършени СМР от 27.09.2015 г. Съгласно същия е извършено изливане на стоманобетони елементи – 145 м3, с посочени единична и обща цена.

4. С РА е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 2 480,00 лв. по фактури №201/26.04.2016 г. и №202/27.04.2016 г., с предмет „извършена строителна услуга“, издадени от [фирма].

За реалността на тази доставка от жалбоподателят са представени единствено спорните фактури и Протокол/Акт обр. 19 за извършени СМР от 26.04.2016 г. и 27.04.2016 г. Съгласно същите е извършено изливане на стоманобетони елементи – 130 м3 и 180 м3, с посочени единична и обща цена.

5. С РА е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 6 150,20 лв. по фактури №257/11.08.2015 г., №259/19.08.2015 г., №832/03.09.2018 г. и №833/04.09.2018 г., с предмет „извършена строителна услуга“ и „лепило за шпакловка – 270 бр., цимент – 600 бр. и ръкавици – 1 300 бр.“ и „бетонни плочи 40x40 - 180 кв. м., павета бетонни 20x20 – 280 кв.м., несортиран трошен камък – 230 кв.м“., издадени от [фирма].

За реалността на тази доставка от жалбоподателят са представени единствено спорните фактури и Протокол/Акт обр. 19 за извършени СМР от 11.08.2015 г. Съгласно същия е извършено изливане на стоманобетони елементи – 152 м3, с

посочени единична и обща цена.

6. С РА е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 2 260,00 лв. по фактури №91/28.05.2018 г., №155/20.06.2018 г., №192/29.06.2018 г. и №67/23.07.2018 г., с предмет „СМР по протокол“, издадени от [фирма].

За реалността на процесните доставки от жалбоподателят са представени следните доказателства:

С Договор за СМР от 18.05.2018 г. на [фирма] е възложено извършването на СМР на обект Метростанция „К. село“. Съгласно чл. 3 от договора стойността т.е единичните цени на услугата и начина на разплащане, предмет на договора е 6 700 лв., без ДДС. В същият е предвидено, че СМР се доказват с протокол Акт образец 19, изготвен от изпълнителя и одобрен от възложителя.

С Договор за СМР 01.06.2018 г. на [фирма] е възложено извършването на СМР на обект Метростанция „К. село“. Съгласно чл. 3 от същия стойността т.е единичните цени на услугата и начина на разплащане, предмет на договора е 4 700 лв., без ДДС. В същият е предвидено, че СМР се доказват с протокол Акт образец 19, изготвен от изпълнителя и одобрен от възложителя.

За доказване изпълнението на СМР са съставени 3 бр. протоколи обр. Акт 19 за установяване на завършването на СМР от 20.06.2018 г., 23.07.2018 г. и 29.06.2018 г., в които са посочени обектът, вида, количеството, единична и обща стойност на СМР.

7. С РА е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 2 680,00 лв. по фактури №31/14.07.2016 г. и №52/26.07.2016 г., с предмет „извършена строителна услуга“, издадени от [фирма].

За реалността на тази доставка от жалбоподателят са представени единствено спорните фактури и Протокол/Акт обр. 19 за извършени СМР от 14.07.2016 г. и 26.07.2016 г. Съгласно същите е извършено изливане на стоманобетони елементи – 202.5 м3 и 132.5 м3, с посочени единична и обща цена.

8. С РА е начислен ДДС на 2 380,29 лв. през данъчен период м. 12.2017 г. на основание чл. 79, ал. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 79, ал. 4 от ЗДДС.

В хода на ревизионното производство въз основа на представените хронологичен регистър на счетоводни сметки от група 60 и главна книга за периодите от 01.01.2017 г. до 31.12.2017 г. е установено, че по дебитата на счетоводна сметка 609 е намерила счетоводно отражение сумата в размер на 11 901,45 лв. Според представените писмени обяснения същата представлява брак на стоки с изтекъл срок на годност. От органите по приходите е посочено, че освен извършеният счетоводен запис дебит сметка 609, кредит сметка 304 със сумата в размер на 11 904,45 лв. и протокол за бракуване на материални запаси други доказателства не са представени.

При така установените факти органите по приходите са приели, че е приложима нормата на чл. 79, ал. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 79, ал. 4 от с. з. и е начислен ДДС в размер на 2 380,29 лв., като корекцията е извършена през данъчен период м. 12.2017 г.

В частта по ЗКПО:

В ревизионното производство е констатирано, че за финансовата 2016 г. от задълженото лице е подадена ГДД по чл. 92 от ЗКПО, с която са декларирани приходи в размер на 106 375,09 лв. и разходи в размер на 106 243,09 лв. Счетоводен финансов резултат /СФР/ - печалба в размер на 26 727,67 лв.,

данъчен финансов резултат в същия размер, съответно дължим и внесен КД в размер на 2 672,77 лв.

С подадената за 2017 г. ГДД по чл. 92 от ЗКПО са декларирани приходи в размер на 95 035,50 лв., разходи в размер на 89 637,73 лв., счетоводен финансов резултат /печалба/ в размер на 5 397,77 лв., данъчен финансов резултат в размер на 5 630,95лв.,съответно дължим и внесен КД в размер на 563,10 лв.

Предвид обстоятелството, че от страна на органите по приходите е прието, че не е доказано осъществяване на реална доставка на услуги по смисъла на чл. 9 от ЗДДС по фактурите, издадени през 2016 г. на ревизираното лице от „В.-В Е. и [фирма] с обща стойност на данъчните основи в размер на 25 800,00 лв., намерили счетоводно отражение като разходи от група 60, видно от РД е направен извод, че не са налице документално обосновани стопански операции, във връзка с които са издадени фактурите.

На следващо място в хода на ревизионното производство, въз основа на представените единствено от жалбоподателя документи по отношение на фактури №263/22.12.2017 г., №251/17.11.2017 г. №21/25.09.2017 г. и №126/22.12.2017 г., издадени от [фирма] и [фирма], с общ размер на данъчните основи 20 000,00 органите по приходите са приели, че същите не документират реално извършени доставки. В хода на ревизионното производство по отношение на посочените фактури е установено, че от страна на ревизираното лице не е ползвано правото на данъчен кредит, тъй като са издадени от нерегистрирани по ЗДДС лица.

По отношение на документирането на доставките, за които са издадени фактури от [фирма] и [фирма] са представени следните доказателства:

С договор от 10.12.2017 г. жалбоподателя е възложил на [фирма] извършването на маркетингово проучване на пазара на строително ремонтни и довършителни дейности в [населено място] за нуждите на жалбоподателя [фирма]. Съгласно чл. 3 възложителят се задължава да заплати възнаграждение за реклама в размер, определен в чл. 7 от договора. В чл. 7 е посочено, че всички изменения и допълнения на договора следва да бъдат обективирани в писмена или електронна форма, след съгласието и на двете страни по договора.

С договор от 27.06.2017 г. жалбоподателя е възложил на [фирма] да представи рекламни банери на [фирма] в сайта klasa.bg, което включва: до 3 000 символа описание, контактна информация /адрес, телефон, имейл/, лого на фирмата. Предвидено е, че интернет участието ще присъства на сайта за периода 01.07.2017 г. – 31.12.2017 г. В чл. 3 е уговорено, че възложителят предава на изпълнителя рекламните материали, които желае да бъдат публикувани на сайта за периода на действие на договора. В чл. 7 е определено общо възнаграждение в размер на 6 000 лв.

Към договора са съставени два приемо-предавателни протокола, без дата за периода 01.01.2017 г. – 30.06.2017 г. и 01.07.2017 г. – 31.12.2017 г., в които е посочено наименованието на сайта, цената в лв. за 1000 импресии, размера на банера и броят импресии.

По делото е приобщен и договор за изработка на рекламни материали от 01.11.2017 г. До 31.11.2017 г., с който жалбоподателят е възложил на

[фирма] да изработи рекламни тефтери и каталози съгласно изискванията на възложителя. Съгласно чл. 2 (А) възложителят предоставя на изпълнителя точен списък с изискваните материали, както и подробно описание на информацията, отпечатана върху тях. В чл. 3 е посочена обща цена за изпълнение предмета на договора, като в нея са включени всички разходи по изработка, закупуване и отпечатване на всички рекламни материали. Съгласно чл. 4 изпълнителят е длъжен да изработи рекламни флаери и брошури, съобразени с изискванията на възложителя. В чл. 5 е уговорено задължение на възложителя да предостави коректна и точна информация относно фирмения си занк, както и всички данни на фирмата, необходими за изработката.

Към договора е съставен приемо-предавателен протокол от 17.11.2017 г., с цел да удостовери, че са предадени рекламни тефтери – 100 бр. и рекламни каталози – 20 бр.

Във връзка с горното е извършено увеличение на финансовия резултат на дружеството по чл. 26, т. 2 от ЗКПО, във връзка с чл. 10, ал. 1 от с. з. за 2016 г. със сума в размер на 25 800,00 лв. и за 2017 г. със сума в размер на 20 000,00 лв.

На следващо място с оглед на това, че при установяването на задълженията за данък върху добавена стойност в хода на ревизията е прието, че не е доказано извършеното бракуване на стоки в размер на 11 901,45 лв. намерило счетоводно отражение по дебита на сметка 609 е направен извод, че не е налице документално обоснована стопанска операция. На основание чл. 28, ал. 2 от ЗКПО, във връзка с чл. 10, ал. 1 от с. з. е извършено увеличение на финансовия резултат за 2017 г. със сумата в размер на 11 901,45 лв., представляваща осчетоводен брак на стоки с изтекъл срок на годност.

Така за 2016 г. е установен данъчен финансов резултат – печалба в размер на 52 527,67 лв., а за 2017 г. – 37 532,40 лв. Съответно за 2016 г. е установен корпоративен данък за довносяне в размер на 2 579,77 лв., а за 2017 г. в размер на 3 190,14 лв. /общо 5 770,13 лв./. На основание чл. 175 от ДОПК, във връзка с чл. 1 от ЗЛДТДПДВ за невнесената в срок сума са начислени лихви в общ размер на 1 314,7

След като съобрази представените по делото доказателства, съдът намира, че жалбата по отношение на процесните доставки е неоснователна, спорният РА законосъобразен, поради което и оспорването срещу него следва да бъде отхвърлено.

В частта по ЗДДС:

Разпоредбата на чл. 68, ал. 2 от ЗДДС обуславя възникването на субективното публично право на приспадане на данъчен кредит на данъчно задълженото лице от кумулативното осъществяване на елементите от регламентирания в ЗДДС сложен фактически състав. Същият, наред с притежаването на данъчния документ по чл. 71, т. 1 от ЗДДС, включва и установяването на реалното получаване на стоките или извършването на услугите по облагаемата доставка - арг. от чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС. При липсата на нормативна уредба, която да изисква наличието на конкретен вид документи за доказване на относимите в тази връзка факти и обстоятелства, определящ за преценката дали една услуга е действително

осъществена е съвкупният анализ на всички събрани по делото доказателства. Същите, в преобладаващата си част и в съответствие със спецификата на търговската дейност, са частни документи, чиято доказателствена сила по аргумент от чл. 180 ГПК не обвързва съда да приеме съдържанието им за вярно. То следва да се цени с оглед останалите относими доказателства, като се съобрази корелацията или противоречията в тях. Трайна е практиката на ВАС, че сами по себе си издаването на фактури и надлежното им счетоводно отразяване не са достатъчни да обосноват убедителен извод, че спорните доставки са действително осъществени. Същевременно, в своите тълкувателно приложими решения СЕС многократно е подчертавал, че не е допустима национална практика, с която се отказва претендираното данъчно предимство само въз основа на нередности при доставчика.

Наличието на реална доставка е материалноправно изискване за признаване право на данъчен кредит, както съобразно нормите на съюзното право и практиката на СЕС, така и съобразно националното законодателство. За да се установи, че на основание доставката на стоки/услуги е налице право на приспадане, е необходимо да се провери, дали доставките са реално осъществени и дали са използвани от лицето са извършването на облагаеми доставки (т. 31 от решение на СЕС по дело C-285/11). Респективно липсата на доставка е основание да се откаже право на приспадане на данъчен кредит поради нарушение на основни принципи на системата на ДДС – наличие на реална икономическа дейност и данъчен неутралитет, който цели да освободи от данъчна тежест всички реални икономически дейности. В хода на съдебното производство изцяло в доказателствена тежест на ревизираното лице е да докаже твърдения от него, благоприятен положителен факт от обективната действителност за наличие на реални доставки на стоки и услуги. Основание за този извод се намира, както в общата процесуална разпоредба на чл. 154, ал. 1 ГПК, така и в практиката на СЕС - т. 37 от решение на СЕС от 18.07.2013 г. по дело C-78/12 "Е.-К": лицето, което иска да приспадне ДДС, следва да докаже, че отговаря на предвидените условия за това.

Доставката на услуги подлежи на данъчно облагане само ако между доставчика и получателя съществува реално правоотношение с достатъчно индивидуализиран предмет, в рамките на което се разменят конкретни взаимни престации.

На първо място по отношение на фактурираните от доставчиците от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] услуги /СМР/ следва да се посочи, че за възлагането на същите са представени единствено договори с [фирма] и [фирма]. Видно от съдържанието на трите договора е, че в тях са включени бланкетни клаузи, от които не се установяват конкретният вид, количество и единични цени на СМР, които е следвало да бъдат извършени и за чия сметка са материалите, които ще бъдат вложени. Липсват и клаузи, в които да е предвиден друг начин за определяне на посочените параметри в хода на изпълнение на договора. С оглед на това не може да се приеме, че е налице индивидуализация на спорните доставки до степен да се установи какви конкретни параметри са включвали възложените доставки. По отношение на материалите, които е следвало да бъдат

използвани от изпълнителите следва да се посочи, че съгласно клаузите на договорите не е предвидена доставката материали необходими за изпълнението на СМР, които видно от представените протоколи към договорите са били вложени. В този смисъл по отношение на доставчиците [фирма] и [фирма] не се установи и доказва за чия сметка са били вложените материали, от кой са били осигурени и как е калкулирана общата цена по процесните доставки.

Следва да се посочи, че в случая не са налице и доказателства, от които да е видно как е определена цената по договорите, доколкото същата е уговорена между страните като обща стойност. Във връзка с това не може да се направи заключение за начина, по които са остойностени спорните доставки.

По отношение на останалите доставчици [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] не са представени доказателства за възлагане на СМР.

За да се докаже реално изпълнение на ремонтни дейности между страните следва да бъдат съставени документи, в които да бъде определен обемът на строителството и техническите характеристики на обекта, да се посочат видовете работи, които ще се изпълняват, както и методът на определяне на цената на СМР, която да включва калкулация за различните видове строителни работи, респективно да може да се направи заключение за чия сметка са материалите, които е следвало да се използват при изпълнение на СМР.

Към спорните фактури са представени Протокол/Акт обр. 19 за извършени СМР, съставени с цел да удостоверят предаването, респективно приемането на същите. При липсата обаче на индивидуализиран предмет на услугите, на конкретни параметри, в които да се разменят взаимни престации не може да се направи проверката дали посочените в протоколите СМР по вид, количество и единични цени са именно възложените на [фирма] и [фирма]. Такава проверка е невъзможна и по отношение на останалите доставчици, доколкото липсва нарочно възлагане на СМР. Освен това следва се посочи, че от Протоколите/Акт обр. 19 за извършени СМР не се установяват и обектите, на които се твърди да са извършени СМР. Изключение правят единствено протоколите касаещи доставките от [фирма], но предвид гореизложеното посочването на обект, на който се твърди да са извършени СМР не е достатъчно, за да се направи извод за реалност на доставката.

На следващо място от страна на [фирма] и [фирма], освен фактури за СМР са издадени и такива за строителни материали. Отново за фактурираните стоки не са представени доказателства, с които същите да са възложени на посочените доставчици. Липсват договори, поръчки, заявки или други документи, от които да е видно как са определени видът и количеството на стоките, както и как е формираната стойността на същите, чрез посочване на единична и обща стойност на стоките. Дори да се приеме, че такива не са необходими, то в случая липсват доказателства за предаването на разпореждане със стоките от [фирма] и [фирма] на получателя т.е такива, които удостоверят прехвърляне на собствеността на фактурираните стоки. По същество спорните стоки представляват родово определени вещи и прехвърлянето на собствеността върху тях, респективно данъчното събитие настъпва с отделянето на тези вещи от останалите от същия род. По аргумент

от чл. 24, ал. 2 ЗЗД те се индивидуализират с определянето им по съгласие на страните или с предаването им, поради което релевантно е доказването именно на тези факти. В този смисъл в административното и/или в съдебното производство следва да се установи прехвърлянето на собствеността върху същите, чрез фактическото им предаване, включително извършването на транспорт, товаро-разтоварни работи, ако такива са необходими с оглед спецификата на продажбата, както и приемането на стоката.

В конкретния случай по отношение на разглежданите доставчици горепосочените обстоятелства не са доказани, тъй като са представени единствено спорните фактури, без доказателства за предаване на фактурираните стоки – липсват приемо-предавателни протоколи, двустранно подписани от страните по доставката, респ. други писмени документи, удостоверяващи факта на предаване. В случая разпоредбата на чл. 6 ЗДДС следва да се тълкува в унисон с нормата на чл. 14, § 1 от Директива 2006/112/ЕО, която дефинира доставката на стока като прехвърляне на правото на разпореждане с материална вещь като собственик. Следователно при спор за реалност на доставки на стоки се дължи проверка преди всичко на фактите относно транспортирането, предаването и получаването на стоката между страните по пряката доставка, тоест дали стоките реално са преминали от владението на доставчика във владението на получателя. Начинът на предаването им е част от реалното прехвърляне на правото на собственост, което е изискване за настъпило данъчно събитие по смисъла на чл. 25, ал. 2 ЗДДС, респективно за изискуемост на данъка.

Във връзка с това от страна на жалбоподателя не са представени и никакви транспортни или друг вид документи, от които да е видно, къде са натоварени, респективно къде са разтоварени стоките. Не се установи и доказа кой е извършил транспортирането на стоките и за чия сметка е бил същото. С оглед липсата на индивидуализация на процесните СМР в случая не може да се направи и преценка, доколко фактурираните материали са вложени в изпълнението на конкретни СМР, осъществени от конкретни дружества т.е да се обвържат със спорните фактури за СМР.

В случая не се установява по безспорен начин, че е налице плащане по спорните фактури. В този смисъл следва да се посочи, че наличието или липсата на плащане по фактурите не е предпоставка за признаване правото на данъчен кредит. Дори да се приеме, че е налице плащане по спорните фактури, то същото не е достатъчно, тъй като то е косвено доказателство, което се обсъжда съвкупно с останалите по делото доказателства, които сочат, че са изпълнени законовите изисквания по установяване реалността на доставките.

За целите на данъчното облагане следва да се установи и докаже по какъв начин е извършена услугата. Наличието на фактура не доказва реалното извършване на доставките. Фактурата следва да е придружена с други доказателства, насочени към установяване на основната, водеща предпоставка за признаване на правото на данъчен кредит – облагаема доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и чл. 9 ЗДДС.

В хода на съдебното производство и на основание чл. 154, ал. 1 ГПК ревизираното лице носи доказателствената тежест да докаже благоприятния

за него, положителен факт от обективната действителност за наличие на реална доставка. Лицето, което иска да приспадне ДДС следва да докаже, че отговаря на предвидените условия за това (т. 37 от решение на СЕС от 18.07.2013 г. по дело № С-78/12). В тази връзка наличието на издадена данъчна фактура и коректното ѝ отразяване в счетоводството на ревизираното лице не са достатъчни, за да обосноват реалност на доставките, а следва да се извърши съвкупна преценка на всички факти и обстоятелства по делото. Съставянето на документи, които не отразяват реални стопански операции е указание за участие на самото ревизирано лице в данъчна измама и злоупотреба с право по смисъла на практиката на Съда на Европейския съюз. Константна е практиката на СЕС, включително по дела С-80/11 и С-142/11, С-324/11 и С-273/11, че не е в противоречие с правото на Съюза да се изисква от даден стопански субект да действа добросъвестно и да вземе всички мерки, които могат разумно да се изискват от него, за да се увери, че осъществяваната от него стопанска операция не го довежда до участие в данъчна измама (т. 48 от решение № С-273/11). В изпълнение на легитимната по Директива 2006/112/ЕО цел за борба срещу данъчните измами, правните субекти не могат с измамна цел да се позовават на правото на Съюза и от друга страна – административните и съдебни органи следва да откажат правото на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че се прави позоваване на това право с измамна цел или с цел злоупотреба (т. 37 от решение на СЕС по дело С-285/11). Това е така, както когато самото данъчно задължено лице извършва данъчна измама (в такъв случай не са изпълнени обективните критерии, на които се основават понятията за доставка на стоки или услуги), както и когато данъчно задълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че с придобиването на стоките или услугите участва в сделка, която е част от данъчна измама (т. 38 и т. 39 от решение на СЕС по дело С-285/11 и т. 27 от решение на СЕС от 13.02.2014 г. по дело № С-18/13). Мерките, които данъчно задълженото лице трябва да вземе, за да се увери, че сделките му не са част от данъчна измама, зависят главно от обстоятелствата по конкретния случай (т. 59 от решение по съединени дела С-80/11 и С-142/11). Преценката за наличието на подобни обстоятелства следва да се извърши по „обективни данни“ – фактически установявания, които са специфични за всеки конкретен случай и са изцяло от компетентността на националния съд. Именно националната юрисдикция е тази, която трябва да установи, дали доставките са реално осъществени (т. 31 от решение на СЕС по дело С-285/11), да откаже да признае право на приспадане, когато въз основа на обективни данни установи, че се прави позоваване с измамна цел - самото лице извършва данъчна измама, като не участва в реална доставка на стоки или услуги, или знае, че участва в сделка, която е част от данъчна измама (т. 37 от решение на СЕС по дело С-285/11).

Всички доказателства, преценени в тяхната съвкупност, навеждат на извод, че е налице фактуриране, зад което не стоят реални стопански операции между жалбоподателя и процесния доставчик.

За пълнота и с оглед твърденията на органите по приходите за липсата на техническа и кадрова обезпеченост на доставчика следва да се посочи, че

липсата на данни за наети по трудов договор работници при доставчика или на данни за притежаване на вложените материали за извършване на конкретните СМР не може да служи като достатъчно основание за формиране на отказ за признаване правото на приспадане на данъчен кредит, каквито съображения са изложени в случая. Липсата на данни за наети по трудов договор работници при доставчика или на данни за притежаване на вложените материали за извършване на конкретните СМР не може да служи като достатъчно основание за формиране на отказ за признаване правото на приспадане на данъчен кредит, каквито съображения са изложени от органите приходите. В решение на СЕС по дело С-324/11 /G. Т./, изрично е посочено, че Директива 2006/112 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска да се откаже правото на данъчен кредит поради това, че доставчикът на строителни услуги не е декларирал наетите от него работници, както и поради неизвършена от получателя по фактурата проверка дали между наетите на строежа работници и доставчика е съществувало правоотношение, без приходният орган да доказва, въз основа на обективни данни, че задълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която се обосновава правото на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от посочения издател или от друг стопански субект нагоре по веригата на доставки. Посочено е още, че правото на приспадане може да бъде отказано само когато приходният орган въз основа на обективни данни установи, че получателят на фактурата е знаел или е трябвало да знае, че сделката е част от данъчна измама, като е подчертал, че правото на приспадане не може да бъде отказано, след като предвидените в Директивата материалноправни и процесуални условия за упражняване на това право са изпълнени. Получателят, който упражнява правото на данъчен кредит е длъжен да установи всички положителни факти, за да докаже реалността на доставката, но от него следва да се изисква да представи тези доказателства, които са съставени заедно с прекия доставчик и са двустранно подписани. Всички останали, които изхождат само от доставчика, каквито са тези за неговата безопасност не може да се вменява в тежест на получателя по доставката да ги доказва (в този смисъл Решение № 9645/13.07.2018 г. по адм. дело № 2030/2018 г. на ВАС).

РА е законосъобразен и по отношение на начисления ДДС в размер на 2 380,29 лв. през данъчен период м. 12.2017 г. на основание чл. 79, ал. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 79, ал. 4 от ЗДДС.

Съгласно чл. 79, ал. 1 от ЗДДС, регистрирано лице, което изцяло, частично или пропорционално на степента на използване за независима икономическа дейност, е приспаднало данъчен кредит за произведена, придобита или внесена от него стока, при унищожаване, установяване на липси или при бракуване на стоката, начислява и дължи данък в размер на ползвания данъчен кредит. Алинея 4 на разпоредбата регламентира, че начисляването на данъка се извършва в данъчния период, през който са възникнали съответните обстоятелства, чрез съставяне на протокол за определяне размера на дължимия данък и отразяването му в дневника за продажбите и справка-декларацията за този данъчен период.

От страна на жалбоподателя е представен протокол за бракуване на

материални запаси, в които са изброени бракуваните хранителни стоки, сред които месо, мляко, сирене, кашкавал и др. Същият обаче не е достатъчен, за да се докаже по безспорен начин, че стоките изброени в протокола са били с изтекъл срок на годност, доколкото липсват други доказателства за установяване на този факт. В случая липсва информация и за партидните номера на стоките, както и сертификати за качеството им. При така установеното не е налице изключението на чл. 80, ал. 2, т. 5 ЗДДС - бракуване на стоки с изтекъл срок на годност. Следва да се има предвид, че в § 1, т. 34 от ДР на Закона за храните се съдържа дефиниция за "негодна храна за консумация от човека" и в нея един от показателите за това е изтекъл срок на годност, което означава, че и за случая този показател е от особена важност, за да може да се цени като годен представения протокол за бракуване на материални запаси. В чл. 10, ал. 1 от същия закон изрично е указано, че срокът на годност следва да бъде част от данните при етикетирането от производителя на съответната стока. При липса на данни за този срок съдът приема, че не са налице доказателства, че стоките са бракувани поради изтекъл срок на годност още повече, че в случая се касае за разнообразни видове стоки, чиито срок на годност изтича по различно време. Освен това не се установява какви по вид и количество стоки са били налични към датата на издаване на протокола. Липсва и заповед за инвентаризация, както и доказателства, че действително такава е проведена правилно, липсват и писмени данни кога са закупени стоките, за да се направи преценка кога е изтекъл срокът им на годност. С оглед на изложеното може да се направи извод, че не е спазен принципът на документална обосновааност при търговеца. Не става и ясно въз основа на какъв нормативен акт или фирмени стандарти се е наложило бракуването.

При липсата на доказателства за действително бракуване на процесните стоки на твърдяното от жалбоподателя основание - изтекъл срок на годност, респ. тяхното унищожаване може да се направи извод за законосъобразност на РА и в тази част.

В частта по ЗКПО:

Съдът намира РА за законосъобразен и в частта на определените задължения по ЗКПО за 2016 г. и 2017 г.

Съгласно чл. 10, ал. 1 ЗКПО, счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обосноваан чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводство (ЗСч), отразяващ вярно стопанската операция. При тълкуването на понятието документална обосновааност в цитираната разпоредба се налага изводът, че следва да са налице кумулативно две условия - от една страна документът следва да съдържа необходимите реквизити, посочени в ЗСч, а от друга документът да отразява вярно стопанската операция.

Доколкото в случая не са налице вярно и точно отразени реално възникнали стопански операции по отношение на доставките, за които се твърди, че са извършени от [фирма] и [фирма], то не са налице и основания за признаване на счетоводния разход при формиране на данъчния финансов резултат с оглед разпоредбата на чл. 26, т. 2 ЗКПО, която е приложима в случая. Цитираната разпоредба изрично предвижда, че не се признават за

данъчни цели разходи, които не са документално обосновани по смисъла на този закон.

С оглед така очертаната правна регламентация следва да се вземе предвид казано по-горе относно отказа на правото на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма] и [фирма] и съображенията за липса на реално осъществени доставки, визирани в частта по ЗДДС. Недоказана реална доставка не поражда права за данъчно задълженото лице, както по отношение на косвени, така и по отношение на преките данъци. Законът във всички случаи изисква, доказателства за реалност на доставката. Извършеното от ревизираното лице намаление на счетоводния финансов резултат е било осъществено без основание, поради което извършеното изменение на същия е законосъобразно.

По отношение на фактури №263/22.12.2017 г., №251/17.11.2017 г. №21/25.09.2017 г. и №126/22.12.2017 г., издадени от [фирма] и [фирма], с общ размер на данъчните основи 20 000,00 също не са налице доказателства за реално извършени доставки.

Конкретно по фактурите издадени от [фирма] следва да се посочи, че с договор от 10.12.2017 г. жалбоподателя е възложил на [фирма] извършването на маркетингово проучване на пазара на строително ремонтни и довършителни дейности в [населено място] за нуждите на жалбоподателя [фирма]. Освен него други доказателства за извършване на тези доставки липсват. В случая, в договора няма конкретни параметри за изпълнение на услугата, не е посочена и цена на същата, поради което не може да се направи заключение как е формирано възнаграждението. Налице е единствено препращане от чл. 3 към чл.7 от договора, но същият не касае начина определяне на възнаграждението за услугата. Освен това видно от чл. 3 е, че в него се касае за определяне на цена за реклама, което не кореспондира с предмета на представения от страна на жалбоподателя договор и фактура. На следващо не са приобщени доказателства за предаване на маркетинговото проучване на жалбоподателя. Самото маркетингово проучване също не е представено по делото.

Във връзка с фактурираните от [фирма] услуги същото не са налице доказателства за реално осъществени стопански операции. По отношение на договор от 27.06.2017 г., с който жалбоподателя е възложил на [фирма] да представи рекламни банери на [фирма] в сайта klassa.bg. липсват доказателства, от които да може да се направи извод, че такава услуга е извършена, че банера е публикуван на сайта klassa.bg. Не са налице и такива за изготвяне на рекламните банери, информацията относно тяхното конкретно съдържание и кореспонденцията, която страните са водили относно предмета и изпълнението на фактурираната доставка. Не са представени и доказателства, от които да се установи, че възложителят е предал на изпълнителя рекламните материали, които желае да бъдат публикувани на сайта, така като е уговорено между страните в договора. Освен това в договора не са посочени размерът на банера и броят импресии. Обстоятелството, че сайтът съществува, не води автоматично до извод, че услугата е извършена. Във връзка с това съдът приема, че представените договор и протоколи не могат по безспорен начин докажат реалното

изпълнение на услугите.

По отношение на фактурираните от този доставчик рекламни материали е представен договор за възлагане изработването на рекламни материали. От същия обаче не се установява какви са конкретните параметри за изпълнение на услугата и изискванията на възложителя. В този смисъл липсват данни за нейната индивидуализация и количество. По делото не се представиха и други документи, съставени в хода на изпълнение на услугите, в които същите да са били уточнени - заявка, кореспонденция между страните и др. В настоящия случай липсват и доказателства, от които да се установи какви са били предварително зададените изисквания на възложителя относно графичното оформление и съдържанието на флаерите/брошурите/тефтерите/каталозите – размер, цветност, текстово и снимково съдържание и т.н. Във връзка с това в чл. 2 (А) от договора е предвидено възложителят да предоставя на изпълнителят точен списък с изискваните материали, както и подробно описание на информацията, отпечатана върху тях, а в чл. 5 е уговорено задължение на възложителя да предостави коректна и точна информация относно фирмения си знак, както и всички данни на фирмата, необходими за изработката, но доказателства в този смисъл не бяха приобщени. На следващо в договора е определена обща цена на услугите, поради което не може да се направи заключение как е остойностена всяка една от тях. По делото е приобщен и приемо-предавателен протокол от 17.11.2017 г., съставен с цел да удостовери, че са предадени рекламни тефтери – 100 бр. и рекламни каталози – 20 бр. Доколкото обаче в случая липсва индивидуализация на услугата, както и в какво количество е следвало да се изработят рекламните материали не може да се приеме по безспорен начин, че същия удостоверява изпълнение на фактурираните услуги.

Предвид гореизложеното може да се направи извод, че не са налице документално обосновани стопански операции по фактурите, издадени от [фирма] и [фирма].

С оглед на това съдът приема РА за законосъобразен по отношение на извършено увеличение на финансовия резултат на дружеството по чл. 26, т. 2 от ЗКПО, във връзка с чл. 10, ал. 1 от с. з. за 2016 г. със сума в размер на 25 800,00 лв. и за 2017 г. със сума в размер на 20 000,00 лв.

РА е законосъобразен и по отношение на извършената корекция на основание чл. 28, ал. 2 от ЗКПО със сумата в размер на 11 901,45 лв., представляваща осчетоводен брак на стоки като разход.

Съгласно нормата на чл. 28, ал. 1 и ал. 2 от ЗКПО не се признават за данъчни цели, счетоводни разходи от липси на дълготрайни и краткотрайни активи, с изключение на произтичащите от непреодолима сила, както счетоводните разходи от липси и брак на материални запаси. С чл. 28, ал. 3 от ЗКПО са определени разходите, за които не се прилага ал. 2 от същата разпоредба, а именно: 1. непреодолима сила; 2. технологичен брак или промяна на физико-химичните свойства, установени с нормативен акт или с фирмени стандарти, когато не е налице нормативен акт, и в обичайните за съответната дейност размери; 3. изтичане срока на годност съгласно нормативен акт или фирмени стандарти, когато не е налице нормативен акт, и в обичайните за

съответната дейност размери; 4. липси на стоки, произтичащи от търговска дейност в обекти, в които клиентите имат пряк физически достъп до предлаганите стоки, в размер до 0,25 на сто от размера на нетните приходи от продажби на съответния търговски обект. За да бъдат признати за данъчни цели обаче посочените в чл. 28, ал. 3 от ЗКПО разходи, те следва да бъдат документално обосновани по смисъла на чл. 10 от ЗКПО. В конкретният случай на първо място, предвид изложените мотиви в частта по ЗДДС, извършените от жалбоподателя разходи не са документално обосновани, съгласно изискванията на данъчното и счетоводното законодателство, и на второ място няма данни същите да попадат в изключенията, регламентирани в чл. 28, ал. 3 от ЗКПО.

За пълнота на мотивите следва да се посочи, че видно от РА на жалбоподателя са начислени лихви в размер на 39,87 лв. за данъчни периоди м. 08.2016 г. и м. 01.2018 г. Предвид факта, че РА се обжалва в неговата цялост съдът приема, че дължи произнасяне и в тази част. Установява се, че в случая начислените лихви общо в размер на 39,87лв. произтичат от непогасяване на декларирано в законоустановения срок задължение. Доколкото, обаче липсват конкретни възражения от страна на жалбоподателя в тази посока и не са представени доказателства, че същите са платени, РА следва да се потвърди и в тази част.

На основание изложените съображения, настоящата инстанция намира, че оспореният РА е издаден в съответствие с изискванията на процесуалния и материалния закон, поради което жалбата, подадена от [фирма] следва да бъде приета за неоснователна.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно. С оглед отхвърлената част от жалбата и съгласно чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на ответника сумата от 1 721,94 (хиляда седемстотин двадесет и един лева и деветдесет и четири стотинки) лв.

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София- град, III отделение, 17-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу Ревизионен акт №Р-22220419000074-091-001/17.01.2020 г., поправен с Ревизионен акт за поправка на Ревизионен акт /Р./ №П-22220420016188-003-001/28.01.2020 г. издадени от М. Й. С. – орган, възложил ревизията и Е. М. Н. – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 557 от 06.04.2020 г. на директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при Централно управление на Националната агенция за приходите – С., за установени задължения общо в размер на 39 731,54 лв., от които по ЗДДС в размер на 24 606,49 лв. и лихви в размер на 8 040,18 лв. за данъчни периоди от м. 07.2015 г. до м. 09.2015 г., м. 11.2015г., м. 04.2016 г., м. 07.2016 г., м. 08.2016 г., м. 12.

2017 г., м.01. 2018 г. и от м.04.2018 г. до м. 07.2018 г.и корпоративен данък за 2016 г. и 2017 г. в общ размер на 5 770,13 лв. и лихви в размер на 1 314,74 лв.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно - осигурителна практика” – С. при ЦУ на НАП разноски по делото в размер на 1 721,94 (хиляда седемстотин двадесет и един лева и деветдесет и четири стотинки) лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: